Articol I. Nu deschideţi uşa

Secţiune 1.01 de George Ceauşu

Mama le spunea mereu: „Nu deschideţi când sună cineva. Aşteptaţi ca acel cineva să introducă în fanta cartela de identificare. Computerul are să hotărască dacă o să-i dea drumul sau nu. Altfel să nu vă prind că deschideţi… Să nu deschideţi!” Cineva sună de un sfert de oră la uşa apartamentului.

Povestea spusă de computer se terminase. Scoţând nişte zgomote ciudate, un monstru lunecos bâjbâia, căutând intrarea – aşa se sfârşise povestea, la ora când copiii ar fi trebuit să fie de mult adormiţi.

Întinşi în pat, ei se chinuiau să ţină ochii închişi.

Dar cineva sună cu insistentă la uşa apartamentului.

— Cine-o fi?!…

— Dormi, mârâi unul dintre ei – cel mai mare.

Soneria tăcu.

— Şi dacă nu vrea să plece?

— N-are decât. Uşa e blindată…

Din nou soneria.

— E trecut de miezul nopţii, zise cel mic, repezindu-se la fereastră şi dând deoparte perdelele de catifea neagră.

Prin geamul dublu, blindat, nu se distingea nimic.

Soneria parcă înnebunise.

În difuzorul de pe culoar se auzi un glas de copil: – Cartela de identificare.

Omul se aplecă şi deschise valiză din care scoase o plăcută albă, dreptunghiulară. O introduse în fanta de lângă tocul uşii. O lumină îi exploda în faţă, orbindu-l. Îşi duse mâinile la ochi.

Cei doi copii îl examinară pe rând, prin vizor.

— Şi-a acoperit fata, zise unul dintre ei. Nu vrea să fie recunoscut. Doar dacă… privi atent liniile chipului care – cu pleoapele strânse – plutea în conul de lumină.

— Nu este exclus să aibă o mască plastică, zise celălalt. Ar putea semăna cu oricine.

După analizarea cartelei, computerul le afişa răspunsul pe display: persoana neidentificată.

Se priviră în tăcere. Ştiau că cercul de cunoştinţe identificabile se reînnoia în fiecare zi şi se introducea în memoria computerului. Dar

dacă mama uitase pe cineva cunoscut?

Acelaşi glas de copil se auzi pe culoar: – Cum te numeşti?

Omul îşi spune numele.

— Ce cauţi aici, la ora asta?

— Am venit de la drum. Şi omul îşi ridică valiza sub a cărei greutate umărul drept i se înclina. Am să trec pe la voi mai spre dimineaţă. Făcu un pas şi se opri, plimbându-şi mâna pe suprafaţa unui zid nevăzut.

— E un câmp de forţe, explica băiatul. L-am conectat ca să nu fugi.

— Observ.

— De unde să ştiu că nu eşti răufăcător?

Omul se aşeză pe valiza oftând: – Într-adevăr, n-ai de unde să ştii.

— Cu uşa n-ai nicio şansă: e blindată.

— E un bunker antiatomic?

— Nu. Un apartament obişnuit.

— O să trebuiască să aştept aici până când vine poliţia?

— Noi am şi anunţat-o.

Omul se resemnă: – Am să aştept.

— Noapte bună.

— Noapte bună.

Cei doi programară o nouă poveste şi se urcară în pat.

— La ora asta poveştile sunt interzise, decreta computerul. (Adoptase din nou tonul profesoral.) E ora la care toţi copiii dorm.

— Tot stai degeaba. (Auzind din nou glasul, omul tresări). Ştii vreo poveste?

— Vă place să ascultaţi povesti?

— Ne mai spun roboţii, din când în când. Uneori şi computerul. Nu prea ne plac ele, dar…

— Bine. Am să vă spun, dacă nu vreţi neapărat să vă placă. Era vara, ca acum, şi dormeam cu fereastra deschisă. Ştiţi ce este o fereastră…

— O spărtură în zid. Astupată cu un geam.

— Aţi încercat vreodată să o deschideţi?

— Nu se poate. Geamul e încastrat în zid.

— …Atunci se deschidea şi vântul intra pe fereastră.

Amintirea. Omul se crispă. Erau nişte nopţi de arşiţă; la orizont,

câte o explozie îşi arata spinarea fosforecenta, strecurându-se în pământ, ca un şobolan – desertul radioactiv înainta încet, dar vântul încă mai intra pe ferestre, răcorind frunţile înfierbântate.

— Şi mai ciudat era ceea ce se întâmplă cu uşa. E greu de crezut, dar ea era din lemn şi avea şi un geam aproape transparent. Prin geam se vedea silueta celui care aştepta în faţa ei…

— Acum înţeleg, zise cel mare, care sărise deja din pat. Era de ajuns să apară o siluetă pe care să n-o poţi identifica. Şi când aveai în mână o armă geamul dintre tine şi celălalt nu mai conta.

— Tocmai în asta consta ciudăţenia: mă apropiam de geamul ăla mai ales noaptea, cu o strângere de inimă. Dar nu eram înarmat.

— Atunci deveneai o victimă sigură – zise băiatul – pentru că necunoscutul, dacă era un răufăcător, putea să tragă, ştiindu-te în spatele uşii.

— Dacă mă vezi aici, înseamnă că aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată. Curios, nu? De câţiva ani, însă, la intrarea apartamentului meu se afla o usa-ghilotina, care se închide etanş. Cade şi retează orice. Dar nu mă simt mai în siguranţă.

Omul tăcu.

— Şi vrei să spui că asta e o poveste?

— Luaţi-o cum vreţi.

— Cel puţin nu ai glasul monoton, ca roboţii. Din cauza asta nu eşti plictisitor. Dacă mă gândesc mai bine, aş putea forţa chiar un test de identificare. Să nu te superi – o să dureze aproape o oră.

Prima usa-ghilotina se ridică şi în spatele ei apăru o a doua. Uşa căzu şi omul rămase în spaţiul întunecat dintre ele.

— Numele, prenumele, vârsta, adresa, profesia, starea socială, îl chestionă computerul, proiectându-i un reflector în figură.

Trecu un timp şi omul răspunse obosit: – Mi se pare că „zeul casei” nu prea mă are la inimă.

— Cine?!…

— Computerul. Am impresia că nu corespund standardelor umane care sunt în vigoare la ora asta. Nu v-am spus: psihologia e punctul meu slab.

— Îmi pare rău, răspunse cel mare. Cei care doresc să intre în casa asta sunt atent selectaţi.

Însă cel mic se smulse din pasivitatea de până atunci: – Nu se poate! strigă el în microfon. Te cunosc, sunt sigur că te cunosc de

undeva!

— Văd că „zeul" vrea să scape de mine. Îmi dă drumul. Cred că e mai bine așa. Se auzi un uruit îndeparat al usii-ghilotina. Nu sunt vinovat, spuse omul, febril. Glasul se îndepărta pe culoar. N-aveţi niciun drept. Nuuu…

Glasul se pierdu.

Cel mare căscă zgomotos: – Hai la culcare.

Furios, cel mic se repezi la butoanele tabloului de comandă şi le acţiona.

— Ce faci, eşti nebun? mai avu timp să strige celălalt, înspăimântat.

Cu un zgomot continuu, usa-ghilotina culisa încet, spre tavan. Zgomotul înceta. Clac-clac-clac. A doua usa-ghilotina începu să lunece, dezvăluind treptat o pată de lumină gălbuie.

Cel mic se precipită prin golul uşilor, ajungând pe culoar. Se împiedica de o valiză neagră, dar alerga mai departe, de-a lungul coridorului semicilindric. Nu departe, în faţă, pluteau trei siluete întunecate. Când se apropie, văzu din spate un om încadrat de alţi doi. Totul ar fi fost în ordine dacă unul dintre cei pe pe margine n-ar fi purtat pe umeri o ciudăţenie metalică, alungita: o armă. Micşoră pasul. Cei trei se îndepărtară. Penumbra culoarului îi înghiţi, încetul cu încetul.

Atunci băiatul se opri, lovind cu palmele aerul, ca şi cum ar fi atins un gard de sârmă ghimpată. Un frison de spaima îl străbătu, invadându-l ca o apă leşioasă. Gâfâind, ajunse în faţa uşii apartamentului. O întrebare îl săgeta: şi dacă nu va putea intra? Pentru că usa-ghilotina căzuse în urma lui. Acum era închisa etanş.

Până atunci nu ieşise vreodată din casa altfel decât însoţit.

— Deschide, strigă băiatul, bătând cu pumnii în uşă…